

POSTANOWIENIE

Dnia 20 maja 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jerzy Kuźniar

w sprawie z wniosku L. K.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w G.
o emeryturę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 20 maja 2011 r.,
na skutek skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego z
dnia 13 października 2010 r.,

odrzuca skargę kasacyjną.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 13 października 2010 r., Sąd Apelacyjny, w sprawie z wniosku L. K., o emeryturę, oddalił apelację strony pozwanej – Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w E. od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w G. z dnia 17 lutego 2010 r., którym zmieniono decyzję organu rentowego z dnia 13 sierpnia 2009 r. i ustalono wnioskodawcy prawo do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach począwszy od dnia 8 sierpnia 2009 r. zgodnie z art. 184 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) oraz § 4 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Powyższy wyrok zaskarżył skargą kasacyjną, w części dotyczącej ustalenia daty nabycia prawa do świadczenia emerytalnego, pełnomocnik organu rentowego, zarzucając naruszenie prawa materialnego - art. 100 ust. 1 w związku z art. 184 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych poprzez bezpodstawne przyjęcie, iż na dzień ustalenia prawa do świadczenia – emerytury z tytułu wykonywania pracy w szczególnych warunkach, tj. od dnia 8 sierpnia 2009 r., wnioskodawca spełniał wszystkie warunki do jego nabycia i wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku jak i poprzedzającego go wyroku Sądu Okręgowego w części dotyczącej ustalenia daty nabycia prawa do emerytury i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez ustalenie, iż wnioskodawca nabył prawo do emerytury od dnia 29 sierpnia 2009 r., ewentualnie uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w zaskarżonego części i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania, wraz z orzeczeniem o kosztach postępowania. Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, wskazano na potrzebę wykładni przepisów prawnych wskazanych w podstawie skargi kasacyjnej, oraz na oczywistą zasadność skargi.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Biorąc pod uwagę istotę zarzutów skargi kasacyjnej oraz ich uzasadnienie, należy stwierdzić, że skarga jest przedmiotowo niedopuszczalna i jako taka podlega odrzuceniu. Stosownie do art. 398² § 1 k.p.c., w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych skarga kasacyjna jest niedopuszczalna w sprawach o prawa majątkowe, w których wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż dziesięć tysięcy złotych.

W rozpoznawanej sprawie skarżący organ rentowy ostatecznie nie kwestionował zasadności przyznania wnioskodawcy prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach (art. 184 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS oraz § 4 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze), kwestionując jedynie datę przyznania dochodzonego świadczenia - od dnia 8 sierpnia 2009 r., a więc w istocie jej wysokość. Trafnie –

biorąc pod uwagę okoliczności sprawy - organ rentowy zauważa, iż ostatnia przesłanka nabycia prawa do wcześniejszej emerytury – rozwiązanie stosunku pracy – została spełniona przez wnioskodawcę w dniu 28 sierpnia 2009 r., a tym samym prawo do emerytury wnioskodawca nabył dopiero z dniem następującym po tym dniu czyli 29 sierpnia 2009 r. Gdy więc w sprawie nie jest sporna kwestia przyznania prawa do świadczenia, a w istocie jego wysokość (wartość świadczenia za niespełna jeden miesiąc), która niewątpliwie nie przekroczy kwoty dziesięciu tysięcy złotych, wymaganej przepisem w art. 398² § 1 k.p.c., skarga jest przedmiotowo niedopuszczalna.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji, w oparciu o art. 398⁶ § 3 k.p.c.